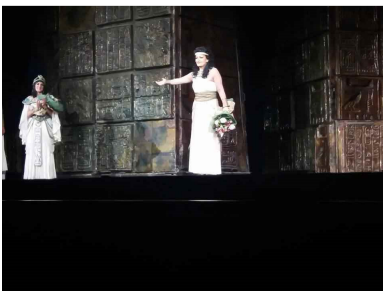

Debuturi și oaspeți la Opera bucureșteană (I)

(Costin Popa – 11 noiembrie 2017)

În condițiile în care frecvența spectacolelor săptămânale a crescut în ultima vreme, deși afișul primei scene lirice naționale rămâne relativ sărac față de portofoliul titlurilor existente în repertoriu, el se îmbogățește continuu în privința distribuțiilor. Debuturile sistematice, în special de tineri cântăreți, oaspeții, din țară și străinătate, îl fac atractiv pentru melomanii ce urmăresc evoluția carierelor sau doresc să asculte artiști cu nume cunoscute doar din Internet.

„Aida” de la finele lui octombrie...

Asineta Răducan
și Bianca Mărgean

... a prilejuit debutul în rolul titular al tinerei soprane Bianca Mărgean, o cântăreață cu glas îndreptat către vocalitatea verdiană spintă și preparative serioase, tehnice, stilistice și interpretative. A dovedit totul printr-o frazare gândită în sensuri esențiale, accentuări incisive, amploare sonoră dominatoare a ansamblurilor, pianissime aerisite peste tot unde partitura și tradiția au cerut, trăire și sensibilitate corespondente cu specificul personajului. Poate că rotunjimea de sunet a lipsit în anumite pasaje, îndeosebi în cele de forță, când asprimile s-au mai insinuat.

Ca parteneră feminină în Amneris, pentru prima dată în rol la București, Asinetei Răducan de la Opera Brașov i-a lipsit consistența sonoră (vezi sunetele ingolate, voalate ale primelor replici) din pricina unui glas mai mult sopranil decât de mezzosoprană, așa cum cere Verdi. Îndeosebi registrele central-inferior și grav au suferit în relaționarea cu orchestra, chiar în pasajele în care aceasta nu se îndrepta către dezvoltări de forță. Vocea a rezonat frumos în rest, iar acutele – La, Si bemol – din actele al doilea, respectiv al patrulea, au avut siguranță.

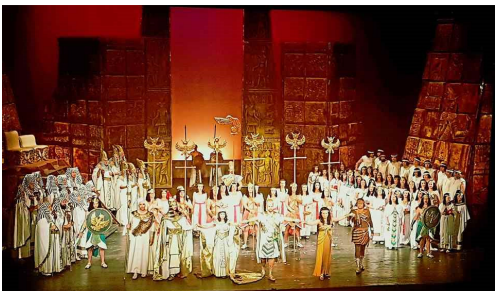
Artista Asineta Răducan este o interpretă deosebit de expresivă, cu joc scenic plin de dăruire, amănunțit construit. Rezerva vine din direcția unor gestualități mai puțin potrivite eroinei pe care o conturează. Lui Amneris, fiică a faraonului, fiică a „fiului Soarelui”, aproape „zeiță”, nu i se permit familiarisme de genul atingerii lui Radamès, oricât de mult l-ar iubi, sclavei Aida, oricât de mult ar urî-o, Marelui Preot Ramfis, oricât de arzător i-ar fi cerut clemență.

Tenorul Dario Di Vietri a fost un Radamès atractiv ca look, nu numai pentru Aida și Amneris, dar și pentru... doamnele și domnișoarele din sală. Cu sonorități „strânse” și rugoase ca emisie pe un ambitus totuși omogen, italianul a dezvoltat însă acute bogate și plăcut îmbrăcate în armonice. Câteva intonații precare, sub tonul corect, s-au strecurat în duetul final.

În rolul Amonasro am regăsit glasul impunător, cu irizații clocotitoare, al baritonului Ștefan Ignat, ale cărui abordări dramatice din actul al treilea au impresionat.

Celelalte roluri au revenit bașilor Horia Sandu (la pasiv, notez respirații oarecum fragmentate la primele intervenții ale lui Ramfis, alături de un Fa acut nu foarte incisiv în scena din templu) și Filip Panait (cu oarecari intonații ameliorabile în expozeul Regelui din scena a doua a primului

act), sopranei Andreea Novac (o voce frumos condusă în rolul Marii Preotese), tenorului Valentin Racoveanu (Mesagerul).

Aplauze tabloul triumfal

A fost o seară de bună prestație pentru ansamblurile Operei, aflate sub bagheta lui Marcello Mottadelli, cu concursul dirijorului corului, Daniel Jinga, o seară a afirmărilor partidelor orchestrale, începând de la rafinamentul coardelor, anunțat încă din Preludiu și până la masivitatea scenei din templu sau a celei triumfale. Omogenitatea a guvernat în condițiile unor tempouri clasice, bine stăpânite de dirijor. Progresul fosei a fost evident.

Un gând revoluționar. Ar încerca oare vreun șef de orchestră să înlocuiască tradiționalul Preludiu cu Uvertura alternativă, compusă de Verdi în 1872 la un an după premiera absolută, niciodată interpretată în spectacol, dar revitalizată concertant de Toscanini în 1940? Este un veritabil poem simfonic, mai lung, dar cu dramaturgie mai intensă, care actualmente se cântă sporadic tot pe podiumul de concert sau pentru disc.

„Lucia di Lammermoor” de la începutul lui noiembrie...

Cristina Maria
Oltean
și Adrian
Mărcan

Massimiliano
Pisapia

... a reprezentat debutul în rolul titular al sopranei Cristina Maria Oltean, posesoarea unei vocalități adecvate arhetipalului personaj donizettian. A cântat cu frazare fluentă, undiri expresive, triluri și alte fiorituri bine executate, cu proiecții sonore strălucitoare. Rămâne să adâncească mai mult specificitățile belcantise, în sensul variației culorilor și accentuării nuanțelor. Solicitanta regie a lui Andrei Șerban, cu mișcare continuă și chiar acrobatică, a găsit-o întrucâtva obosită în finalul ariei „nebuniei”, îndeosebi la extremele, prelungile supra-acute.

Cunoscut de pe afișele teatrelor importante din străinătate, tenorul Massimiliano Pisapia a înfățișat o stare vocală care a arătat că italianul nu se mai află la prima tinerețe artistică. Dovezile au venit prin încălzirea mai greoaie, iar după stabilizarea sonorităților și evitarea sunetelor guturale, detimbrate, a rămas un ușor vibrato pe anumite porțiuni de registru, în special pe cele central – grave. Numai că tehnica solidă – să nu se uite că a studiat cu celebrul Franco Corelli – i-a permis expansiuni de acute suverane, cu accente spinte. A fost stăpân pe fraza italiană avântată, dar a înzestrat-o și cu moliciuni care au restituit integral caracterul personajului său, Edgardo.

Cu autoritate a cântat baritonul Adrian Mărcan, un experimentat al rolului Enrico, în timp ce basul Horia Sandu a fost Raimondo, câteodată prea reținut în expresie. În haina lui Arturo, tenorul Andrei Lazăr, deși temător în finalizarea frazei cu La natural acut din scena concluzivă a actului secund, și-a expus glasul bine impostat, pătrunzător peste ansambluri. A jucat cu mare diversitate de expresii și atitudini.

Distribuția a fost completată de mezzosoprana Sorana Negrea (Alisa) și tenorul Valentin Racoveanu (Normanno).

De la pupitru, Marcello Mottadelli a condus generic echilibrat, cu unele fluctuații de agogică în finalul corului introductiv sau în duetul Enrico – Lucia. Excese de forță au acoperit pasaje din dialogurile Enrico – Raimondo (primul act), Lucia – Raimondo (actul secund) și chiar din aria „nebuniei”. Orchestra l-a urmat docil, nesincronizări sau neatenții la atacuri venind dinspre compartimentul alămurilor.

Corul Operei Naționale București a cântat bine, maestrul său actual fiind un continuator exigent al muncii legendare a regretatului Stelian Olariu.

Recentele „Aida” și „Lucia di Lamermoor” – două spectacole primite pozitiv de public.